

ΙΩΑΝΝΑ ΝΟΤΑΡΑ

Χαμένες Αγάπες

Στην μόλις δέκα έξι μηνών
γλυκιά Μυρτώ

Σίγουρα θα κοντεύει να ξημερώσει. Πρώτη φορά που ήπια τόσο πολύ! Ξέφυγα και... τί απαίσια αίσθηση η αναγούλα! Ωπ! Αλλού πατάω κι αλλού βρίσκομαι! Θα βγω έξω μήπως φορτώσω τα πνευμόνια μου με οξυγόνο. Μα πού είναι η Αλίκη; Δεν τη βλέπω... Πριν μια ώρα... Τί λέω; Λες κι έχω αίσθηση της ώρας! Τέλος πάντων, την έβλεπα, κάπου την πήρε το μάτι μου μ' έναν τύπο! Τώρα... και δίπλα μου να είναι, στην κατάσταση μου...»

Η Άννα κατάφερε να μετακινηθεί απ' τη θέση της και να βγει έξω. Αν και η νύχτα του Σεπτέμβρη έσβηνε κι ήταν ζεστή, την είχε κόψει κρύος ιδρώτας. Κάθισε στο πεζοδρόμιο της Σκουφά κι ακούμπησε το κεφάλι της στον τοίχο. Δεν άντεχε το αλκοόλ, το ήξερε, όμως απόψε ήταν η ημέρα της και το είχε δηλώσει: «Θα το κάψω! Θα πιώ μέχρι τελικής πτώσης!» Προς το παρόν είχε καεί η ίδια. Γιόρταζε γιατί τα είχε καταφέρει. Ήταν πια δικηγόρος!

Εκεί στο πεζοδρόμιο χαλάρωσε. Ησύχασε τουλάχιστον απ' την ένταση της μουσικής που χειροτέρευε τα συμπτώματα του αλκοόλ. Έκλεισε τα μάτια της και ξαφνιάστηκε που μπορούσε ακόμη να σκέπτεται. Χαμογέλασε ευτυχισμένη. Πέτυχε λοιπόν! Το όνειρο έγινε πραγματικότητα! Αυτή η σκέψη τη γαλήνεψε τόσο που ξέχασε τη ζαλάδα, την αναγούλα και τον κρύο ιδρώτα που τη βασάνιζαν. Χωρίς να το καταλάβει βυθίστηκε σ' έναν γλυκό ύπνο.

Κάτι σαν να την ενοχλούσε. Τα μάτια της έκαιγαν. Προσπάθησε να τ' ανοίξει και τα ξανάκλεισε στο λεπτό. Ο ήλιος είχε σκάσει κι έκαιγε το τσιμέντο της πρωτεύουσας. Τεντώθηκε, όμως το σώμα και το κεφάλι της πονούσαν. Η πλάτη της ακουμπούσε σε κάτι σκληρό κι ένιωθε άβολα.

«Τί ξύπνημα κι αυτό! Πού βρίσκομαι, Θεέ μου;» αναρωτήθηκε.

Μισάνοιξε τα μάτια της, έβαλε την παλάμη της μπροστά σαν ασπίδα ενάντια στην επίθεση του ήλιου και κοίταξε γύρω της. Κάποιοι την παρατηρούσαν, μιλούσαν και γέλαγαν. Θυμήθηκε. Την είχε πάρει ο ύπνος στο πεζοδρόμιο της Σκουφά κι η Αλίκη παρέα με κάποιον που δεν τον γνώριζε, την κοίταγαν χασκογελώντας.

«Έλα, Άννα, σήκω, μια ώρα σου μιλάμε! Λες κι ήσουν στο κρεβάτι σου κοιμόσουνα...»

Σηκώθηκε βαριεστημένα, παραπάτησε και κοίταξε την ώρα. «Πω, πω! Οκτώ και μισή!»

«Φύγαμε! Άντε, ακόμη εδώ είσαι; Κουνήσου!»

Η Άννα πλησίασε κοντά τους, ενώ η Αλίκη έσκαγε ένα φιλί στο συνοδό της. Παραξενεύτηκε. Δεν γινόταν να μην προσέξει, αν και μισομεθυσμένη, την οικειότητα της φίλης της με τον άγνωστο. Στέκονταν κι οι τρεις στο πεζοδρόμιο κι η Άννα άκουγε να συζητάνε τη μετακίνησή τους. Θα τους πήγαινε ο άγνωστος,

αυτές δεν είχαν πάρει το αυτοκίνητο της Αλίκης. Έτσι είχαν συμφωνήσει μιας και πήγαιναν αποφασισμένες να πιούν μέχρι τελικής πτώσης. Τώρα κι ο τύπος που θα τις πήγαινε ντίρλα ήταν, αλλά η Αλίκη αποφάσιζε. Η Άννα δεν έλεγε τίποτε.

«Άννα, θα κοιμηθείς σπίτι μου σήμερα. Τέτοια ώρα πού να φάχνεις ταξί για Κηφισιά!»

«Τί είναι αυτά που λέει; Πρέπει να είναι λιώμα κι αυτή!» σκεπτόταν ενώ τους ακολουθούσε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Αλίκη, η καλύτερη φίλη της Άννας. Η Άννα, η καλύτερη φίλη της Αλίκης. Μεγάλωσαν μαζί στην Κηφισιά. Ήταν αχώριστες μέχρι πέρσι που η Αλίκη αποφάσισε να δουλέψει στις επιχειρήσεις του πατέρα της. Στο μέλλον θα ήταν αποκλειστικά η διάδοχός του. Είχε σπουδάσει μάρκετινγκ σ' ένα ιδιωτικό κολέγιο αλλά δεν αποφάσιζε να δουλέψει μαζί του.

Ο πατέρας της, ο επιτυχημένος επιχειρηματίας Μανώλης Νικητάκης, της το είχε τάξει: «Όταν θα έρθεις να δουλέψεις μαζί μου στην επιχείρηση, θα σου χαρίσω ένα σπίτι. Όπου θέλεις εσύ».

Κάποτε, λοιπόν, η Αλίκη το πήρε απόφαση. Δεν γινόταν να περνάει τη ζωή της επ' άπειρον περιμένοντας να βραδιάσει. Μετά είχε τι να κάνει. Πήγαινε σε κάποιο πάρτι ή κλαμπ μέχρι την άλλη ημέρα το πρωί. Όσο για τα μεσημέρια; Ξυπνούσε μ' ένα κεφάλι βαρύ απ' τα ποτά κι όχι μόνο, έπινε τον καφέ της καπνίζοντας και συγχρόνως κανόνιζε επιδρομή στα μαγαζιά.

Σκότωνε την ανία της τσακίζοντας τις πιστωτικές που πλήρωνε ο μπαμπάς και γύριζε φορτωμένη σακούλες στη βίλα. Τις περισσότερες φορές δεν έμπαινε στον κόπο ούτε να τις ανοίξει. Τις παράταγε στη σουίτα της και τις μάζευε το προσωπικό!

Καταχάρηκε ο Νικητάκης που η κόρη του αναλάμβανε επιτέλους υποχρεώσεις και κράτησε τον λόγο του. Σε λιγότερο από δυο μήνες της είχε αγοράσει το διαμέρισμα. Μόνο που η Αλίκη προς έκπληξη όλων, είχε επιλέξει να φύγει μακριά. Η Άννα είχε ξοδέψει ώρες για να της αλλάξει μυαλά. Θα χάνονταν, δεν θα βλέπονταν καθημερινά έτσι όπως είχαν συνηθίσει τόσα χρόνια. Μάταιος κόπος. Εκείνη είχε πάρει τις αποφάσεις της κι ήταν ανένδοτη. Δεν ήθελε τους δικούς της μες στα πόδια της και, θά 'βρισκε τρόπους για να βλέπονται.

Έτσι απ' την Κηφισιά που μεγάλωσαν κατέληξε στη Γλυφάδα. Εκεί είχε επιλέξει ένα πολυτελές οροφωδιαμέρισμα. Δεν είχε πια μόνο τα δικά της λεφτά και τις πιστωτικές του μπαμπά, αλλά και την ανεξαρτησία που της προσέφερε ένα ολόδικό της διαμέρισμα. Οι τρόποι που είχε υποσχεθεί η Αλίκη στην Άννα δεν βρέθηκαν. Πνίγηκαν στην απόσταση Κηφισιά-Γλυφάδα και στις πολλές απαιτήσεις της εταιρείας. Δεν βλέπονταν πια με την ίδια συχνότητα, και της Άννας της έλειπε. Κάποια Σαββατοκύριακα, που γίνονταν ολοένα και λιγότερα, μετά από κραιπάλη κατέληγε να κοιμάται στης Αλίκης. Ακριβώς αυτό είχαν συνεννοηθεί να γίνει και σήμερα. Τί της έλεγε, λοιπόν, ιστορίες μπροστά στον ξένο άνθρωπο; Άκου, «πού να πηγαίνεις τέτοια ώρα με ταξί στην Κηφισιά;»!

Πήρε τα πόδια της και τους ακολούθησε με έκδηλη την έκπληξη στο πρόσωπό της, άσχετα αν δεν είχε κανείς διάθεση να την προσέξει. Έφθασαν, με την Άννα σταθερά πίσω τους, στο σημείο όπου είχε παρκάρει

το αυτοκίνητό του ο άγνωστος. Ένα πανάκριβο ασημί διθέσιο. Στριμώχτηκαν μέσα στο όχημα και ξεκίνησαν. Η Άννα έγειρε το κεφάλι της στο παράθυρο κι αποκοιμήθηκε.

«Έλα, ξύπνα, φθάσαμε».

Άνοιξε τα μάτια της, κατάλαβε πού βρίσκεται και χασμουρήθηκε. Η πρώτη σκέψη πού έκανε ήταν ότι έχει γίνει ρεζίλι στον ξένο άνθρωπο κι ας μην της άρεσε η φάτσα του. Δυο φορές μέσα σε μια ώρα ο τύπος παρακολουθούσε την Αλίκη να την ξυπνάει... τί τό 'θέλε το ουίσκι; Αφού τη χάλαγε! Προσπαθώντας να κρύψει τη ζαλάδα της βγήκε απ' το αυτοκίνητο. Ισορρόπησε πάνω σε μια κολόνα και περίμενε. Άντε να φύγει κι αυτός, σκέφθηκε, και ν' ανέβαιναν επιτέλους πάνω. Θα έπιναν έναν καφέ να συνέλθουν, και θα παρότρυνε την Αλίκη να της πει τα πάντα για τον καινούργιο συνοδό της. Κι όσο εκείνοι συζητούσαν μεταξύ τους, θυμήθηκε τον Μίλτο.

Ο αγαπημένος της Αλίκης. Αλήθεια πού να ήταν; Δεν τον είχε δει καθόλου χθες. Πίστευε ότι θα τον συναντούσαν κατευθείαν στο μπαρ. Τίποτε! Άφαντος ο Μίλτος! Κάποια στιγμή, απ' όσο μπορούσε να θυμηθεί, είχε ρωτήσει γι' αυτόν την Αλίκη. Τί της απάντησε, όμως; Δεν θυμόταν! Για ένα ήταν σίγουρη: Η φίλη της φλέρταρε απ' την αρχή με τον πώς-τον-λένε. Κάποια στιγμή την έχασε, και μετά κενό. Ήπια, και την ήπια. Ας είναι, θα της τα εξηγούσε σύντομα. Θα ξεκόλλαγε ο μυστήριος και θα έμεναν οι δυο τους.

«Καλέ, τί στέκεσαι; Σκοπεύεις να τη βγάλεις στο πεζοδρόμιο; Άντε, πάμε».

Γύρισε, κι έκπληκτη είδε τους δυο τους να κατευθύνονται προς την είσοδο της πολυκατοικίας. Κοντοστάθηκε. «Έχει γούστο να τον μετακομίσει πάνω! Μα τί έπαθε αυτή;» ψιθύρισε. Τους ακολούθησε πάντως, και κατέληξαν οι τρεις τους στο ασανσέρ. Η Αλίκη, μόλις

έκλεισε η πόρτα, την έπεσε στον νεαρό φιλώντας τον μπροστά στην Άννα ξεδιάντροπα στο στόμα. Εκείνος ανταποκρίθηκε. Έφθασαν στον τελευταίο όροφο, μπήκαν στο διαμέρισμα και στην κυριολεξία η Αλίχη τον έσυρε στην κρεβατοκάμαρα. Έκλεισε με το πόδι της την πόρτα, κι ίσα που πρόλαβε η Άννα να τη δει να του κάνει μια κινηματογραφική σεξουαλική επίθεση.

Σταυροκοπήθηκε και πήγε προς τη δεύτερη κρεβατοκάμαρα. Είχε σχεδόν συνέλθει. Τόση ήταν η έκπληξη της, που σαν να άδειασε το αλκοόλ απ' το αίμα της. Μόνο νυσταγμένη ένωθε τώρα. Ξάπλωσε με τα ρούχα, έκλεισε τα μάτια της κι η τελευταία της σκέψη πριν κοιμηθεί είχε να κάνει με τη συμπεριφορά της Αλίχης.

Την ξύπνησαν δυνατά βογγητά λίγο μετά.

Κοίταξε γύρω της ενώ οι φωνές συνεχίζονταν. Το ζευγάρι στην απέναντι κρεβατοκάμαρα είχε εμπλακεί σ' ένα θορυβώδες σεξ! Σίγουρα θα είχαν ξεσηκώσει όλη την πολυκατοικία. «Μπα, δεν πάμε καλά, δεν είναι η Αλίχη αυτή! Δεν το πιστεύω!» μονολόγησε, σκεπάζοντας με το μαξιλάρι τα αυτιά της για να μην ακούει. Άκουγε, όμως, κι είχε τόσο εκνευριστεί που δεν γινόταν πια να κοιμηθεί.

Οι φωνές στο μεταξύ είχαν σταματήσει. Το πάθος είχε καταλαγιάσει. Η φιλοξενούμενη όμως θα έφευγε. Μετάνιωσε μάλιστα που μπήκε μέσα μαζί τους. Αν δεν είχε χαλαρώσει η λογική της απ' το ποτό, δεν θα τους είχε ακολουθήσει. Προχώρησε προς το μπάνιο. Ήθελε να ρίξει λίγο νερό στο πρόσωπο της, μπας και συνέλθει. Μετά θά 'πινε έναν καφέ στην κουζίνα με την ησυχία της, μιας και τα περισσότεράκια κοιμόντουσαν, κι επιτέλους θα πήγαινε σπίτι της να ησυχάσει!

Λίγο πριν η Άννα απλώσει το χέρι της στην πόρτα του μπάνιου είδε μπροστά της φάνητ μπαστούνι τον... έλα ντε! Πώς τον λένε...;

Στεκόταν γυμνός όπως τον γέννησε η μητέρα του, μ' ένα όργανο υπερήφανο και ελαφρώς ερεθισμένο.

Η Άννα έκανε επί τόπου στροφή, αλλά το χέρι του τη σταμάτησε.

«Πού πάς, ψηλή; Μη φεύγεις. Οι κυρίες προηγούνται», της είπε, κι έκανε μία θεατρinίστικη υπόκλιση που με τη γύμνια του έμοιαζε ακόμη πιο γελοία. «Πέρανα πρώτα εσύ στο μπάνιο. Α, εγώ είμαι ο Μάρκος. Κι εσύ, όπως έμαθα, είσαι η Άννα. Δεν συστηθήκαμε, βλέπεις, αφού όλο κοιμόσουνα!»

Έμεινε στήλη άλατος σαν τη γυναίκα του Λωτ. Δεν τον κοιτούσε επειδή ντρεπόταν κι ούτε είχε τι να πει. Τα είχε παντελώς χαμένα!

«Τί θα γίνει με σας, ρε παιδιά; Θα αποφασίσετε επιτέλους ποιός θα μπει πρώτος στο μπάνιο ή θα κάνετε συμβούλιο; Έχουν κι άλλοι σειρά... Συνωστισμός έπεσε σήμερα εδώ μέσα!»

Όσπου να συνειδητοποιήσει η Άννα ότι η φωνή αυτή ήταν της Αλίκης, την είδε γυμνή κι αυτήν.

«Τώρα μάλιστα! Έδωσε το γλυκό! Ο Αδάμ κι η Εύα στον παράδεισο!» πρόλαβε να σκεφθεί.

Στο μεταξύ η «Εύα», σαν να ήταν μόνοι οι δυο τους στον παράδεισο, τύλιξε τα χέρια της γύρω από τον λαιμό του «Αδάμ» και συνέχιζε να του προσφέρει το μήλο. Τύλιξε λάγνα τα πόδια της στους γοφούς του, κι άρχισαν να ερωτοτροπούν χυδαία μπροστά της. Ο Μάρκος που ανταπέδιδε, με την άκρη του ματιού του την κοιτούσε κλείνοντάς της πονηρά το μάτι. Εκείνη στα πρόθυρα εγκεφαλικού, έκανε στροφή, πήγε στο σαλόνι, άρπαξε την τσάντα της, άνοιξε την πόρτα και πετάχτηκε έξω. Δεν περίμενε το ασανσέρ, κατέβηκε σαν να την κυνηγούσαν πέντε ορόφους με τα πόδια.

Βγήκε στον δρόμο και συνέχισε να τρέχει λες και θα την έβρισκαν για να τη χώσουν πάλι στο διαμέρισμα.

«Πώς είναι δυνατόν! Δεν γίνονται αυτά τα πράγματα! Κάτι πρέπει να της έχει δώσει ο τύπος!» έλεγε παραμιλώντας στη μέση του δρόμου.

Η Αλίκη ποτέ δεν είχε φερθεί έτσι με τον Μίλτο της, που ήταν ήδη μαζί του δυο χρόνια σχεδόν, κι εκτός αυτού, είχαν γίνει οι τρεις τους μια παρέα!

Λαχανιασμένη, αφού είχε απομακρυνθεί αρκετά, σταμάτησε για να πάρει μια ανάσα. Λίγο ήθελε να βγει στην κεντρική λεωφόρο. Θα έβρισκε ένα ταξί και θα πήγαινε σπίτι της. Κοίταξε την ώρα. Κόντευε δώδεκα. Ήταν Κυριακή κι η πόλη κοιμόταν ακόμη. Πέρασε από μπροστά της ένα ταξί, το σταμάτησε με ένα σήκωμα του χεριού της και μπήκε μέσα. Ας γινόταν σ' ένα λεπτό να φθάσει σπίτι της, σκέφθηκε. Τελικά η ημέρα που την προγραμματίζαν με τόσο κέφι έναν μήνα πριν, είχε εξελιχθεί σε παταγώδη αποτυχία!

Η Άννα ήταν κόρη του Τρύφωνα και της Βασιλικής Σχοινά. Ο πατέρας της δούλευε για χρόνια στο κεντρικό λογιστήριο των επιχειρήσεων του Μανώλη Νικητάκη. Μολονότι είχε βγει στη σύνταξη, εξακολουθούσε να εργάζεται μέχρι σήμερα, στα εβδομήντα τρία του, κρατώντας τα βιβλία κάποιων επιχειρήσεων. Έτσι μ' αυτή τη δουλειά και με τη σύνταξή του, είχαν καταφέρει με τη γυναίκα του να σπουδάσουν τη μονακριβή κόρη τους. Η Βασιλική εργαζόταν σ' ένα απ' τα υποκαταστήματα του Νικητάκη στο Χαλάνδρι. Ήταν υπεύθυνη αποθήκης. Εξήντα ενός ετών και σχετικά ταλαιπωρημένη εξωτερικά. Τώρα, όμως, που τέλειωσε η κόρη τους θα έβγαινε κι αυτή στη σύνταξη.

Για την Άννα είχε ήδη μεσολαβήσει να της βρει δουλειά ο πατέρας της Αλίκης. Σε λίγο καιρό θα ξεκίναγε ως δικηγόρος πια, στο γραφείο του μεγαλοδικηγόρου Ορέστη Κοντού. Ήταν επί πολλά χρόνια νομικός σύμβουλος του Ομίλου Νικητάκη κι απ' τους καλύτερους φίλους του επιχειρηματία. Εκεί είχε δουλέψει ήδη δυο

χρόνια ως ασκούμενη. Ο μισθός, παραπάνω από αξιοπρεπής, και το γραφείο απ' τα πιο γνωστά της πρωτεύουσας!

Ο ίδιος ο Κοντός συνήθιζε να της λέει: «Εσύ, Άννα, δεν έχεις λόγους να φοβάσαι. Όλοι οι δρόμοι θα ανοίγουν μπροστά σου. Είσαι γεννημένη νικήτρια, κι εγώ κάποτε θα είμαι πολύ υπερήφανος που ξεκινάς απ' το γραφείο μας».

Βέβαια, αν δεν ήταν ο Νικητάκης, ούτε πού είναι η πόρτα του Κοντού θα ήξερε, κι ας ήταν αριστούχα. Ο Νικητάκης την πρόσεχε και την υποστήριζε σαν παιδί του. Ήταν άλλωστε η καλύτερη φίλη της κόρης του.

Μοναχοκόρη η Άννα, μοναχοκόρη κι η Αλίκη. Η οικογένεια Νικητάκη έμενε σε μια πολυτελή βίλα στην Κηφισιά. Στη πισίνα της βίλας έπαιζαν τα δυο κορίτσια από μικρά. Αργότερα γυναίκες πια, έμεναν με τις ώρες να μαυρίζουν τα κορμιά τους τα καλοκαίρια. Όλα αυτά μέχρι τη στιγμή που η Αλίκη εγκαταστάθηκε στη Γλυφάδα. Ο Νικητάκης βέβαια, είχε πει στην Άννα ότι μπορούσε να πηγαίνει στη βίλα όποτε ήθελε και να απολαμβάνει την πισίνα, κι ας μην ήταν η κόρη του εκεί. Όμως η Άννα, ούτε να το σκεφθεί...

Η Άννα λογάριαζε την Αλίκη για αδελφή της, άλλωστε ήταν μαζί από μικρά παιδιά, και φυσικά το θεωρούσε αδιαπραγμάτευτα αμοιβαίο αυτό το συναίσθημα. Ωστόσο αν και είχαν μεγαλώσει μαζί κι ήταν αχώριστες, ανήκαν σε δυο εντελώς διαφορετικούς κόσμους. Το ότι η οικογένεια της Άννας ζούσε στην Κηφισιά, είχε να κάνει με τη δουλειά των γονιών της. Η εταιρεία του Νικητάκη έδρευε στην Κηφισιά. Τα είχαν βάλει κάτω οι γονείς της, έτσι της είχαν πει, κι αγόρασαν με δάνειο το μικρό τριάρι. Με κόπους και στέρησης κατάφεραν να το ξεχρεώσουν λίγο πριν τελειώσει η μοναχοκόρη τους το σχολείο. Όπου αλλού κι αν στέγαζαν την οικογένειά τους θα πλήρωναν τη

διαφορά στα ναύλα. Αυτοκίνητο ούτε είχαν, ούτε σκόπευαν να το βάλουν στο πρόγραμμα της ζωής τους.

Όταν έφθασε η ώρα που η Άννα θα πήγαινε σχολείο, οι γονείς της την έγραψαν στο δημόσιο της περιοχής τους, και της ανακοίνωσαν με χαρά ότι πήγαινε εκεί και η κόρη του αφεντικού τους, η Αλίκη, οπότε θα έκαναν παρέα. Ο πατέρας της Αλίκης δεν συμφωνούσε με την ιδιωτική εκπαίδευση και παρά τις απόψεις της γυναίκας του δεν άλλαξε γνώμη κι έγραψε την κόρη του στο δημόσιο σχολείο.

Εκεί πρωτογνωρίστηκαν τα δυο κορίτσια.

Με τον καιρό ο πλούσιος πατέρας της Αλίκης, άρχισε να προσκαλεί την κόρη των υπαλλήλων του στα γενέθλια και σε όλες τις παιδικές εκδηλώσεις που προσέφερε κατά διαστήματα στη μονάκριβη κόρη του. Τα δύο κορίτσια δέθηκαν απ' την αρχή, κι όσο μεγάλωναν, η σχέση τους δυνάμωνε. Μπαίνοντας στην εφηβεία δεν υπήρχε μυστικό της μιας που να μην το μοιράζεται με την άλλη. Μόνο που τότε άρχισαν να φαίνονται έντονα οι ταξικές διαφορές τους.

Η Αλίκη ντυνόταν με πανάκριβα ρούχα επώνυμων οίκων κι όσο μεγάλωνε τα συνόδευε με εξίσου ακριβά αξεσουάρ, σε αντίθεση με την Άννα που ντυνόταν πολύ απλά και μέσα στα πλαίσια των χαμηλών οικονομικών δυνατοτήτων των γονιών της. Η Άννα, συνειδητοποιώντας από πολύ νωρίς τη μεγάλη κοινωνική διαφορά τους, αλλά μη θέλοντας να απαρνηθεί τη φίλη της, έμαθε να μη δίνει τόση σημασία στην εξωτερική εμφάνιση. Αντίθετα, έστρεψε αλλού το ενδιαφέρον της. Της άρεσε πολύ να διαβάσει. Μέσα απ' τις σελίδες των βιβλίων ονειροπολούσε και ταξίδευε με τις ώρες. Αυτή ήταν η αγαπημένη της διασκέδαση. Όσο για την Αλίκη, που τα είχε όλα, νόμιζε πως ούτε λίγο ούτε πολύ ήταν μια μικρή βασίλισσα, κι επιδιδόταν στο ν' αγοράζει και να ξοδεύει. Έψαχνε ολοένα για

περισσότερο χώρο στις ντουλάπες της, ενώ η Άννα δεν έβρισκε χώρο για τον όγκο των βιβλίων της. Τα περισσότερα τα είχε βολέψει μέσα σε χάρτινες κούτες στο πατάρι και σε διάφορα σημεία του μικρού διαμερίσματος τους.

Καθώς μεγάλωναν τα δυο κορίτσια, οι αντιθέσεις τους γίνονταν εντονότερες. Οι πρώτες διαφωνίες αφορούσαν τις παρέες της Αλίκης. Η οικονομική αδυναμία της Άννας την έκανε να μην μπορεί να παρακολουθεί τις επιλογές της φίλης της. Κάποιες φορές που η Αλίκη την είχε πείσει να τη συνοδεύσει σε πάρτι του κύκλου της, η Άννα ένιωθε άβολα. Συνειδητοποιούσε ότι τελικά δεν είχε τίποτε κοινό με τους νέους εκείνους με τα πανάκριβα ρούχα κι ούτε μπορούσε να παρακολουθήσει τα ενδιαφέροντά τους, τόσο ξένα προς εκείνη. Της ζητούσαν την άποψή της για τις ενδυματολογικές τους ανησυχίες, αλλά εκείνη κοκκινίζοντας αμήχανα κουνούσε απλώς αδιάφορα τους ώμους της. Και σαν τί να έλεγε; Ούτε καν γνώριζε τα ονόματα των διάσημων οίκων μόδας που αναφέρονταν με τόση άνεση στις συζητήσεις τους. Στη συνέχεια έπιαναν τα ρολόγια, τα κοσμήματα, τα παπούτσια. Ούτε εκεί έβρισκε τι να πει κι έτσι κατέληγε βουβή σε μια γωνιά να βαριέται αφόρητα και να νιώθει σαν το ψάρι έξω απ' το νερό.

Στη τελευταία τάξη του Λυκείου, η Άννα, σε αντίθεση με την Αλίκη που δεν είχε βιώσει ποτέ της αυτό το άγχος, αγωνιούσε για τις επικείμενες Πανελλήνιες. Δεν θα είχε δεύτερη ευκαιρία. Αν δεν πετύχαινε, οι γονείς της δεν θα άντεχαν ακόμη μια χρονιά να της πληρώνουν φροντιστήριο. Αλλά ακόμη κι αν ήταν διατεθειμένοι να το κάνουν, δεν θα το επέτρεπε εκείνη στον εαυτό της. Ήξερε πόσα είχαν στερηθεί για να μην της λείψει τίποτε όλα αυτά τα χρόνια. Έπρεπε, πάση θυσία, να κατορθώσει να περάσει με την πρώτη, και μάλιστα στην Αθήνα.

Η Αλίκη, από τη μεριά της, δεν είχε τέτοιες αγωνίες. Είχε δώσει Πανελλήνιες την προηγούμενη χρονιά κι είχε αποτύχει. Μα δεν είχε λόγο, όπως έλεγε, να ασχοληθεί με το θέμα. Ο πατέρας της απογοητευμένος αναγκάστηκε να ξεχάσει τις αντιρρήσεις του για την ιδιωτική εκπαίδευση κι έσπευσε να τη γράφει σ' ένα ιδιωτικό κολέγιο. Τέλειωσε αδιάφορα τον κλάδο μάρκετινγκ, με το μέλλον της απόλυτα κατοχυρωμένο. Θα διοικούσε τις επιχειρήσεις της οικογένειάς της. Η Άννα, νευρίαζε που η Αλίκη έκανε πως δεν καταλάβαινε τη χνώδη διαφορά τους. Εννοούσε να κοροϊδεύει το πάθος της κολλητής της να επιτύχει στις Πανελλήνιες, και πάση θυσία να μπει σε σχολή στην Αθήνα, πράγμα που την έκανε να διαβάζει επί πολλές ώρες σερί κάθε ημέρα.

«Σπασίκλα», την ανέβαζε, η Αλίκη την Άννα, «φυτό» την κατέβαζε, και το χειρότερο ήταν το γεγονός ότι αυτούς τους χαρακτηρισμούς τους εκστόμιζε επίτηδες μπροστά στα πλουσιόπαιδα της παρέας της που την κοίταζαν σαν να είχε κατέβει από κάποιον άγνωστο πλανήτη. Πάντα μετά από τέτοια περιστατικά εμπλέκονταν σε έντονες λογομαχίες. Συνήθως υποχωρούσε η Άννα. Όχι ότι ήταν υποχωρητική, πιο γρήγορη σκέψη είχε. Όταν έμενε μόνη σκεπτόταν ότι η Αλίκη δεν υπήρχε περίπτωση να καταλάβει την άλλη τάξη. Αυτή που δεν τα έβγαζε πέρα αν δεν υπολόγιζε και το τελευταίο ευρώ. Και γιατί να καταλάβει; Αφού δεν την είχε απασχολήσει ποτέ τι σημαίνει να ζεις με τόσα λεφτά που όσο και να τα τραβάς, δεν έβγαιναν παραπάνω...

Κι ενώ η Άννα αγωνιζόταν για να αντεπεξέλθει στις ανάγκες της τελευταίας τάξης, τα πάρτι στον κύκλο της Αλίκης έδιναν κι έπαιρναν. Αυτή εννοούσε παραβλέποντας τις απόψεις και τις προτεραιότητές της, να την ξεσηκώνει να πηγαίνει μαζί της. Κι όλα αυτά

επειδή είχε γίνει πρωταθλήτρια στο σπορ της «καφούρας». Κάθε ημέρα ήταν ερωτευμένη με άλλον και επικαλείτο το αλάνθαστο ένστικτο της Άννας για το κάθε φορά αντικείμενο του έρωτα της.

Τότε ήταν που η Άννα είδε για πρώτη φορά την κοκαΐνη. Κι όχι μόνο την είδε, αλλά στο εξής παρακολουθούσε σοκαρισμένη τη φίλη της να κάνει χρήση αυτού του πανάκριβου... «αξεσουάρ»! Και σαν να μην έφθανε αυτό, την πίεζε να δοκιμάσει. Ήθελε να μανιωδώσει να τη ρίξει στο ταξίδι της λευκής σκόνης. «Έλα ρε Άννα, δεν θα πληρώσεις μία, στην κερνάω!» ήταν το επιχείρημά της και αυτό τρέλαινε την Άννα. Λες και το πρόβλημα ήταν μόνο τα λεφτά κι όχι ο κίνδυνος της έξης!

Δεν της έκανε ποτέ τη χάρη. Δεν ήθελε να έχει καμμία απολύτως σχέση με τα ναρκωτικά, έστω και μ' αυτά που κυκλοφορούν στα πλούσια σαλόνια εκείνων που μπορούν να τα πληρώσουν. Τα άκουγε στα κουτσομπολίστικα κανάλια και τα χάζευε στα αντίστοιχα περιοδικά και δεν τα πίστευε. Να, όμως, που τώρα τα έβλεπε μπροστά της. Έτσι κατέληγε απομονωμένη να παρακολουθεί έκπληκτη την υπερδιέγερση και το αφύσικο κέφι των φίλων της φίλης και τη φίλη της μαζί τους.

Οι προσπάθειες να την αποτρέψει δεν έφεραν αποτέλεσμα και τέλειωναν πάντα με την Άννα να χαρακτηρίζεται ηλίθια και ξενέρωτη στα μάτια της Αλίκης. Κάποτε το πήρε απόφαση και δήλωσε βαρύγδουπα ότι δεν θα την ακολουθούσε ποτέ ξανά στα πάρτι.

«Δεν έχει καμμιιά δουλειά η ξενέρωτη μ' εσάς τους προχωρημένους! Μην τολμήσεις να μου ξαναπείς να σε συνοδεύσω! Τέρμα, Αλίκη, ως εδώ. Και δεν αλλάζω άποψη. Κάνεις μαλακίες!»

Η άλλη γέλαγε, της έσκαγε ένα φιλί κι εκεί τέλειωναν οι διαφωνίες τους. Την άλλη βδομάδα πάλι κάτι

τύχαινε και ξανά διαφωνούσαν ή και τσακώνονταν. Πάντως ή Άννα τήρησε τον λόγο της και δεν ξαναπάτησε στα πάρτι των φίλων της Αλίκης, όσο κι αν επέμενε η άλλη. Μέσα της, όμως, ανησυχούσε. Ήξερε ότι ευκαιρίας δοθείσης πότιζε το αίμα της με την επικίνδυνη ουσία. Παράλληλα άλλαζε τους εραστές σαν τα επώνυμα ρούχα της, χωρίς ίχνος συναισθήματος. «Δεν είναι in να είσαι ερωτευμένος!» έτσι ισχυριζόταν μειδιώντας, βρίσκοντας εξωπραγματική τη ρομαντική δεοντολογία της Άννας. Κάποια φορά μάλιστα της μετέφερε και «προξενιά»! Οι περισσότεροι νέοι της τάξης της πολύ θα επιθυμούσαν μια βραδιά με τη δίμετρη Άννα. Της το είχε ξεφουρνίσει πανηγυρικά ένα απόγευμα στο τηλέφωνο.

«Εγώ κάνω το παν για να με προσέξουν κι αυτοί μου μιλάνε για σένα! Αλλά εσύ έτσι όπως το πας, θα καταντήσεις γεροντοκόρη! Πες στη μητέρα σου ν' αρχίσει από τώρα να ξεσκονίζει ράφι. Εδώ μιλάμε για παιδιάρους φραγκάτους κι εσύ μας λες για πανελλήνιες!»

«Απορώ, ρε Αλίκη! Τί κοινό μπορεί να έχω εγώ μαζί σου; Δεν είναι δυνατόν να είσαι εσύ η κολλητή μου! Τελικά έχεις πλάκα. Άκου κάνεις το παν να σε προσέξουν! Λες και υπάρχει κάποιος που να μη σ' έχει πάρει!» νευρίαζε η Άννα κι Αλίκη γελούσε.

Όσο όμως κι αν διαφωνούσαν, όσο αντίθετοι κι αν ήταν οι κόσμοι που μεγάλωσαν, στα δύσκολα έτρεχαν η μια στην άλλη. Δυο ημέρες να μημίλαγαν, είτε γιατί τύχαινε, είτε γιατί είχαν πάλι ψυχρανθεί, ένιωθαν σαν να έλειπε το άλλο τους μισό. Πάντα μια απ' τις δυο έριχνε τα μούτρα της. Τηλεφωνούσε στην άλλη κι ήταν σαν να μην είχε συμβεί το παραμικρό. Συναντιόντουσαν και ομολογούσαν ότι δεν επρόκειτο ποτέ και για κανένα λόγο να ξανατσακωθούν.

Όταν η Άννα πέρασε στη Νομική της Αθήνας, η Αλίκη πέταγε στα ουράνια και της οργάνωσε ένα πάρτι στη

βίλα της Κηφισιάς. Ο Νικητάκης την υποδέχτηκε με μια μεγάλη αγκαλιά. Τη φίλησε συγκινημένος και μαζί με τη γυναίκα του της έδωσαν έναν φάκελο αρκετά παχύλο. Ήταν για την αρχή της σταδιοδρομίας της.

«Να ξέρεις, παιδί μου ότι εγώ θα είμαι πάντα εδώ για σένα. Χαρήκαμε με την επιτυχία σου σαν να ήσουν δικό μας παιδί. Έχω γνωριμίες που, αν τα πας καλά στη σχολή σου, θα τις χρησιμοποιήσω και θα σε υποστηρίξω μέχρι να φθάσεις ψηλά!»

Η Άννα είχε ντραπεί. Αναφοκοκκινισμένη, δεν άνοιγε τα χέρια της να πιάσει τον φάκελο. Τους ευχαρίστησε, αλλά παρέμενε ανένδοτη. Ήταν πολύ υπερήφανη και τέτοιες κινήσεις και σε δύσκολη θέση την έφερναν και εντελώς έξω απ' τη δεοντολογία της ήταν. Άλλες ήταν οι αξίες της και δεν είχαν να κάνουν με τα λεφτά και τη χλιδή. Τους δισταγμούς της όμως είχε καταστείλει η άμεση παρέμβαση της Αλίκης. Της έβαλε γρήγορα τον φάκελο με τα χρήματα στην τσάντα και την τράβηξε στο μεγάλο καθιστικό όπου ήταν μαζεμένοι οι φίλοι τους.

Εκείνον τον Οκτώβρη ξεκίνησε η φοιτητική ζωή για την Άννα. Ένωθε ευτυχισμένη και υπερήφανη. Δεν θα άφηνε χρονιά να πάει χαμένη και θα τέλειωνε στην ώρα της, ώστε να ανακουφίσει επιτέλους τους γονείς της. Πολύ γρήγορα εγκλιματίστηκε κι άρχισε να επιλέγει παρέες που ταυτίζονταν με τα ενδιαφέροντά της. Μάλιστα είχε ήδη ξεχωρίσει δυο κοπέλες, χωρίς όμως να απομακρυνθεί από την Αλίκη. Εκείνη εξακολούθησε να είναι το πιο έμπιστό της άτομο. Όλες μαζί έκαναν παρέα και με την Αλίκη, στη ζωή της οποίας τελικά είχε μπει ο Μίλτος. Η Άννα ήταν πιο ήσυχη πια για τη φίλη της. Μια σταθερή σχέση ίσως να ήταν ο δρόμος για να ξεκόψει απ' τα τρελά ξενύχτια, τους έρωτες της μιας βραδιάς και τις λευκές σκόνες.

Η Άννα σοβαρή και λιγομίλητη, η Αλίκη χαριτωμένη, πολυλογού και ναζιάρα. Δυο διαφορετικοί

χαρακτήρες, δυο διαφορετικές τάξεις που όμως μέσα από έναν μυστικό δικό τους κώδικα δεν έκανε η μια χωρίς την άλλη. Έτσι τις είχαν συνηθίσει όλοι. Όταν κάποιος μιλούσε για την Αλίκη, έφερνε αυτόματα και την Άννα στο μυαλό του και το αντίστροφο.

Η Καλλιόπη ήταν η μητέρα της Αλίκης. Κόρη του γνωστού επιχειρηματία Αλέκου Παπακώστα. Ζούσε διακριτικά στο πλευρό του μοναδικού άνδρα που αγάπησε, του Μανώλη Νικητάκη. Κοιμητή και καλοαναθρεμμένη, είχε αρκεστεί στον ρόλο της συζύγου και μητέρας. Παρ' όλο που η παράδοση θέλει τα κορίτσια να μοιάζουν στον πατέρα, η Αλίκη ήταν ίδια η μητέρα της. Μέτριο ύψος, λεπτή, όχι αδύνατη και με μαλλί ξανθό και ίσιο. Καφέ μεγάλα μάτια, οβάλ πρόσωπο με καλοσχηματισμένα χείλη και ναζιάρα. Από μικρό παιδί ήταν έτσι. Με τη γλύκα και το νάζι της τους κατάφερνε όλους. Έτσι κάπως ήταν και η κόρη της.

Η Καλλιόπη αγαπούσε την Άννα κι ένιωθε πάντα ασφαλής όταν η κόρη της ήταν μαζί της. Θεωρούσε τυχερή την Αλίκη που είχε φίλη την Άννα και δεν έχανε ευκαιρία να της το τονίζει. Κάπου μες στον μυαλό της την είχε τοποθετήσει σαν τη μεγαλύτερη αδελφή της κόρης της κι ας ήταν μικρότερη. Αφού δεν κατάφεραν να έχουν ένα δεύτερο παιδί, ο Θεός τους είχε στείλει την Άννα. Εκείνη ήταν πιο σοβαρή και συνεσταλμένη σε σχέση με την κόρη της κι αυτό την έκανε να νιώθει ασφάλεια.

Κάποιες φορές που μάνα και κόρη διαφωνούσαν, η Καλλιόπη συνήθιζε να φέρνει στην Αλίκη σαν παράδειγμα την Άννα. Τότε η Αλίκη θύμωνε και μέσα απ' τον θυμό της η Καλλιόπη διέκρινε ψήγματα ζήλιας. Το είχε συζητήσει με τον άνδρα της κι εκείνος την είχε συμβουλέψει να αποφεύγει τέτοιες μεθόδους διαπαιδαγώγησης. Της υπογράμμισε ότι αγαπούσαν η μία την άλλη σαν αδελφές. Αν όμως συνέχιζε έτσι, ήταν

πολύ πιθανόν στην πορεία αυτή η τόσο ζεστή σχέση των κοριτσιών να κατέληγε ανταγωνιστική. «Ξέρεις τί πόλεμος μπορεί να ξεσπάσει αν δυο γυναίκες μπουκ στη διαδικασία του ανταγωνισμού;» έλεγε.

Η Καλλιόπη το σκέφθηκε και κατάλαβε ότι ο άνδρας της είχε για μια ακόμη φορά δίκιο. Συμφώνησε και δεν το ξανάκανε. Αναγνώριζε όμως πόσο καταπληκτικοί άνθρωποι ήταν οι γονείς της Άννας. Είχαν στερηθεί τα πάντα για το παιδί τους, αλλά το αποτέλεσμα άξιζε τον κόπο! Η φίλη της κόρης τους, όχι μόνο τα είχε καταφέρει με την πρώτη στις Πανελλήνιες, αλλά ήταν και εξαιρετικού ήθους κοπέλα.

